

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lipca 2018 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Martyna Daniłowicz

Protokolant: Małgorzata Weres

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 lipca 2018 r. we W.

sprawy z powództwa J. B.

przeciwko 4 (...) Bazie Logistycznej we W.

o odprawę emerytalną

I. zasądza od strony pozwanej 4 (...) Bazy Logistycznej we W. na rzecz powoda J. B. kwotę 17 347,20 zł (siedemnaście tysięcy trzysta czterdzieści siedem złotych 20/100 złotych) tytułem odprawy emerytalnej z ustawowymi odsetkami od dnia 1 maja 2016 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 2700 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. koszty sądowe zalicza na rachunek Skarbu Państwa;

IV. wyrokowi w pkt I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 2 891,20 zł.

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 9 kwietnia 2018 r. (data stempla biura podawczego k. 3), sprecyzowanym następnie na rozprawie w dniu 25 lipca 2018 r. i skierowanym przeciwko stronie pozwanej 4 (...) Bazie Logistycznej we W., powód J. B. domagał się zasądzenia na jego rzecz kwoty 17.347,20 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 maja 2016 r. do dnia zapłaty, oraz kosztów postępowania wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że jest emerytowanym żołnierzem zawodowym, pełniącym służbę przez okres około 36 lat. Podał, że decyzją z dnia 24 lutego 2006 r. ustalone zostało prawo do świadczenia emerytalnego od dnia 1 lutego 2006 r. Powód wyjaśnił, że następnie podjął pracę, jako tzw. „pracownik emeryt” u strony pozwanej, gdzie nieprzerwanie, w okresie od dnia 1 listopada 2006 r. do dnia 30 kwietnia 2016 r., wykonywał pracę. Umowa została rozwiązana z dniem 30 kwietnia 2016 r., przy czym po jej zakończeniu nie podjął żadnej kolejnej pracy. Łącznie z okresem służby wojskowej przepracował 46 lat. Powód podał, że pismem z dnia 27 marca 2018 r. wystąpił do pracodawcy z wnioskiem o przyznanie i wypłatę odprawy emerytalnej w związku z przejściem na emeryturę.

Powód wyjaśnił, że podstawa jego roszczenia wynika z brzmienia treści art. 92¹ k.p. oraz art. 48 ust. 1 w zw. z art. 48 ust. 3 w zw. z art. 37 ust. 3 i 4 Ponadzakładowego Układu Zbiorowego Pracy dla (...) Wojskowych Jednostek Organizacyjnych Sfery Budżetowej, ponieważ zgodnie z ww. normami prawnymi, przysługuje mu jednorazowa odprawa pieniężna w wysokości sześciomiesięcznego wynagrodzenia. Powód powołał się na orzecznictwo Sądu

Najwyższego, w szczególności zwracając uwagę na wyroki z dnia 9 grudnia 2015 r., sygn. akt I PK 1/15, z dnia 11 października 2007 r. sygn. akt II PK 40/07, a także z dnia 4 grudnia 2013 r., sygn. akt II UK 2231/13.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana 4 (...) Baza Logistyczna we W., wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Strona pozwana potwierdziła, że powód był zatrudniony w 4 (...) Bazie Logistycznej, ostatnio na stanowisku referent ds. administracyjnych, przy czym zatrudnienie podjął po zakończeniu pełnienia zawodowej służby wojskowej, jako emeryt wojskowy.

Strona pozwana podała, że podtrzymuje swoje stanowisko zajęte w piśmie z dnia 5 kwietnia 2018 r. (załączone do odpowiedzi na pozew). W jej ocenie, powód nie nabył uprawnień do odprawy emerytalnej na podstawie art. 92¹ § 2 k.p., albowiem uprawnienie do takiej odprawy przysługuje pracownikom przechodzącym na emeryturę z tzw. powszechnego systemu emerytalnego, zaś powód nabył uprawnienia do emerytury wojskowej i takie świadczenie pobiera. Ponadto, w związku ze zwolnieniem z zawodowej służby wojskowej otrzymał odprawę pieniężną, w która – zdaniem strony pozwanej, wyczerpuje w swej istocie kreowane żądanie.

W toku postępowania stanowiska stron nie uległy dalszej zmianie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

Powód J. B. pełnił służbę wojskową w okresie od dnia 15 września 1970 r. do dnia 31 stycznia 2006 r.

Decyzją z dnia 24 lutego 2006 r. Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego, poczynszy od dnia 1 lutego 2006 r. przyznano powodowi emeryturę wojskową w wysokości 4.380, 84 zł.

W związku z zakończeniem służby wojskowej, J. B. otrzymał odprawę na podstawie art. 84 ustawy z dnia 30 czerwca 1970 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych w wysokości 6 – miesięcznego wynagrodzenia.

Dowód: - świadectwo służby, w aktach osobowych powoda oraz na k. 17 – 18,

- decyzja z dnia 24 lutego 2006 r., k. 13 – 16,

- przesłuchanie powoda, k. 95

W dniu 2 listopada 2006 r. powód został zatrudniony w 4 (...) Bazie Logistycznej we W., początkowo na podstawie umowy o pracę na okres próbny od dnia 1 listopada 2006 r. do dnia 31 stycznia 2007 r., a następnie na czas określony od dnia 1 lutego 2007 r. do dnia 31 grudnia 2009 r., w wymiarze 1/2 etatu, na stanowisku referenta ds. żywnościowych w Składzie (...).

Poczynszy od dnia 1 stycznia 2010 r. powód został zatrudniony na podstawie kolejnej umowy o pracę na czas określony od dnia 1 stycznia 2010 r. do dnia 31 grudnia 2013 r., w wymiarze 4/5 etatu na dotychczasowym stanowisku pracy.

Na podstawie aneksu nr (...) do umowy o pracę z dnia 4 grudnia 2009 r., powodowi powierzono stanowisko referenta ds. materiałowych w Składzie (...).

Na podstawie aneksu nr (...) do umowy o pracę z dnia 4 grudnia 2009 r., powodowi powierzono stanowisko referenta ds. administracyjnych.

Kolejnym aneksem nr (...), poczynszy od dnia 1 stycznia 2012 r. powód został zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy.

Z dniem 1 stycznia 2014 r. powód został zatrudniony na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony, na dotychczasowych warunkach.

Umowa została rozwiązana z dniem 30 kwietnia 2016 r., na mocy oświadczenia powoda o rozwiązaniu stosunku pracy za porozumieniem stron.

Dowód: - akta osobowe powoda, a w nich: - umowa o pracę z dnia 27 października 2006 r., umowa o pracę z dnia 18 stycznia 2007 r., umowa o pracę na czas określony z dnia 4 grudnia 2009 r., aneks nr (...) do umowy o pracę z dnia 4 grudnia 2009 r., aneks nr (...) do umowy o pracę z dnia 4 grudnia 2009 r., aneks nr (...) do umowy o pracę z dnia 4 grudnia 2009 r., umowa o pracę na czas nieokreślony z dnia 17 grudnia 2013 r., świadectwo pracy,

- przesłuchanie powoda, k. 95

Zgodnie z obowiązującym u strony pozwanej Ponadzakładowym Układem Zbiorowym Pracy dla (...) Wojskowych Jednostek Organizacyjnych Sfery Budżetowej – (...), pracownikowi spełniającemu warunki uprawniające do renty z tytułu niezdolności do pracy lub emerytury, którego stosunek pracy ustał w związku z przejściem na rentę lub emeryturę, przysługuje jednorazowa odprawa pieniężna w wysokości sześciomiesięcznego wynagrodzenia – po co najmniej 35 latach pracy. (art. 48 ust. 1 pkt 6 (...)).

Odprawę oblicza się według zasad obowiązujących przy ustaleniu ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy, przy czym przy ustalaniu okresu pracy, o którym mowa w ust. 1 stosuje się odpowiednio postanowienia art. 37 ust. 3 i 4 Układu. (art. 48 ust. 2 i ust. 3 (...)).

Stosownie natomiast do treści art. 37 ust. 3 i ust. 4 (...) do okresów pracy uprawniających do dodatku za wysługę lat wlicza się wszystkie poprzednie zakończone okresy zatrudnienia (ust. 3) a także okresy odbywania czynnej służby wojskowej, okresy odbywania służby w organach bezpieczeństwa publicznego, a także w Milicji Obywatelskiej i Służbie Więziennej oraz inne okresy, jeżeli z mocy odrębnych przepisów podlegają one wliczeniu do okresu pracy, od którego zależą uprawnienia pracownicze z wyłączeniem okresów nauki w szkołach, o których mowa w art. 155 § 1 k.p. (ust. 4)

Jednocześnie zgodnie z art. 48 ust. 4 (...) pracownik, który otrzymał odprawę, nie może ponownie nabyć do niej prawa.

Dowód: - Ponadzakładowy Układ Zbiorowy Pracy dla (...) Wojskowych Jednostek Organizacyjnych Sfery Budżetowej, k. 25 - 58

Od chwili rozwiązania stosunku pracy ze stroną pozwaną, powód nie podjął kolejnego zatrudnienia. Odprawa emerytalna nie została powodowi wypłacona.

Dowód: - przesłuchanie powoda, k. 95

Pismem z dnia 27 marca 2018 r. pełnomocnik powoda skierował do strony pozwanej wezwanie do przyznania oraz wypłaty odprawy emerytalnej – w terminie do dnia 4 kwietnia 2018 r., wskazując, że żadaną kwotę należy powiększyć o odsetki za opóźnienie liczone od dnia zakończenia stosunku pracy do dnia zapłaty, gdyż odprawa emerytalna wymagana jest z chwilą ustania stosunku pracy.

W odpowiedzi pismem z dnia 5 kwietnia 2018 r., 4 (...) Baza Logistyczna we W., poinformowała, że wniosek nie może zostać uwzględniony.

Podaje, że istnieją zasadnicze rozbieżności w wykładni prawa w tym zakresie. Jakkolwiek wyrokiem z dnia 9 grudnia 2015 r. (sygn. akt I PK 1/15) Sąd Najwyższy uznał, iż otrzymanie odprawy przysługującej z tytułu zwolnienia ze służby wojskowej nie wyłącza – na podstawie art. 92¹ § 2 k.p. – prawa do odprawy emerytalnej przysługującej pracownikowi z tytułu ustania stosunku pracy w związku z przejściem na emeryturę i związanej z tym utraty statusu pracownika, to wyrok nie daje wystarczających podstaw do uznania, że prawo do odprawy emerytalnej z tytułu ustania stosunku pracy byłego żołnierza zawodowego przysługuje nienależnie od przejścia przez niego na emeryturę z systemu powszechnego.

Odmienne, bowiem stanowisko prezentowane jest w uchwale składu siedmiu sędziów Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 31 maja 1989 r., sygn. akt III PZP 52/88 rozstrzygającej kwestię prawa do odprawy emerytalnej pracownika – byłego żołnierza zawodowego: jednorazowa odprawa emerytalna przysługuje wyłącznie pracownikowi przechodzącemu na emeryturę lub rentę inwalidzką na podstawie przepisów o powszechnym systemie emerytalnym. Sąd Najwyższy wskazał, że pracownik – były żołnierz zawodowy z chwilą zaprzestania pracy, nawet po wieloletnim zatrudnieniu nie nabyte prawa do odprawy emerytalnej, jeżeli z zakończeniem tej pracy nie łączy się nabycie świadczeń emerytalno – rentowych z systemu powszechnego, tj. rozwiązania stosunku pracy z tytułu przejścia na emeryturę na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1988 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Na tle powyższego, strona pozwana wskazała, że opisane rozbieżności dotyczące kwestii nabycia przez emeryta wojskowego prawa do odprawy emerytalnej, o której mowa w przepisach prawa pracy, a nadto, uwzględniając okoliczność, iż prawomocne orzeczenia, w tym wyroki i uchwały Sądu Najwyższego wiążą sądy i organy wyłącznie w sprawie, której dotyczą, dlatego spełnienie żądania będzie możliwe jedynie w oparciu o prawomocny wyrok Sądu Pracy.

Dowód: - wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania, k. 20 – 21,

- pismo z dnia 5 kwietnia 2017 r., k. 64 - 65

Wynagrodzenie powoda liczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosiło 2.891, 20 zł.

Dowód: - odcinki płacowe, k. 22 – 24,

- zaświadczenie, k. 76

W oparciu o ustalony w sprawie stan faktyczny Sąd zważył, co następuje

Powództwo, jako uzasadnione podlegało uwzględnieniu w całości.

W rozpatrywanej sprawie, J. B. po ostatecznym sprecyzowaniu powództwa, domagał się zasądzenia na jego rzecz kwoty 17.347,20 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 maja 2016 r. do dnia zapłaty.

Spór w niniejszej sprawie, sprowadzał się do ustalenia, czy jak twierdził powód zachodzą przesłanki do przyznania mu odprawy emerytalnej, czy też nie nabył uprawnień do tego świadczenia na podstawie art. 92¹ § 1 k.p., albowiem odprawa emerytalna przysługuje jedynie w przypadku otrzymywania emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych – jak dowodziła strona pozwana.

Tytułem wstępu wskazać należy, że zgodnie z przepisem art. 92¹ § 1 k.p. pracownikowi spełniającemu warunki uprawniające do renty z tytułu niezdolności do pracy lub emerytury, którego stosunek pracy ustał w związku z przejściem na rentę lub emeryturę, przysługuje odprawa pieniężna w wysokości jednomiesięcznego wynagrodzenia, przy czym – stosownie do treści art. 92¹ § 2 k.p. – pracownik, który otrzymał odprawę, nie może ponownie nabyć do niej prawa.

Odprawa emerytalno-rentowa jest świadczeniem ze stosunku pracy, której celem jest łagodzenie skutków utraty pracy i przejścia na emeryturę lub rentę z tytułu niezdolności do pracy. Pełni ona zatem funkcję kompensacyjną i nie jest powiązana ani ze sposobem, ani z przyczyną ustania stosunku pracy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 2009 r., sygn. akt II PK 238/08, opubl. L.).

W doktrynie wskazuje się, że z literalnego brzmienia art. 92¹ § 1 k.p., wyprowadzić można cztery przesłanki nabycia prawa do odprawy pieniężnej: 1) spełnienie przez pracownika warunków uprawniających do jednego z tych świadczeń, 2) przejście na emeryturę lub rentę, 3) rozwiązanie stosunku pracy oraz 4) związek między rozwiązaniem

stosunku pracy i przejściem na emeryturę lub rentę. W wyroku z dnia 9 grudnia 2015 r., sygn. akt I PK 1/15 Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że kodeksowa regulacja odpraw emerytalnej i rentowej ma charakter powszechny, wyznaczając „minimalny standard” w tym zakresie (opubl. LEX nr 1959540). Przepisy branżowe i zakładowe mogą, przy zachowaniu zasady uprzywilejowania, wprowadzać odmienne warunki nabywania prawa do odprawy i ustalać inną ich wysokość (Wagner, Barbara. Art. 92(1). W: Kodeks pracy. Komentarz, wyd. VII. Wolters Kluwer Polska, 2017).

Jak wynika z ustaleń Sądu, poczynionych w niniejszej sprawie, decyzją z dnia 24 lutego 2006 r. Dyrektora Wojskowego Biura Emerytalnego, poczynawszy od dnia 1 lutego 2006 r. powodowi przyznano emeryturę wojskową w wysokości 4.380, 84 zł. Ponadto, w związku ze zwolnieniem z zawodowej służby wojskowej, powód otrzymał odprawę pieniężną. W okresie od dnia 2 listopada 2006 r. do dnia 30 kwietnia 2016 r., powoda i stronę pozwaną łączył stosunek pracy.

W okolicznościach niniejszej sprawy, mając na uwadze stanowisko prezentowane w orzecznictwie Sądu Najwyższego, w szczególności wyrok z dnia 9 grudnia 2015 r., w sprawie o sygn. akt I PK 1/15, Sąd doszedł do przekonania, że roszczenie powoda, w zakresie przyznania mu prawa do odprawy emerytalnej na podstawie art. 92¹ § 1 k.p. jest w pełni uzasadnione.

W cytowanym orzeczeniu, Sąd Najwyższy wskazał przede wszystkim, że zmiana statusu pracownika lub pracownika – emeryta na status wyłącznie emeryta jest przejściem na emeryturę w rozumieniu art. 92¹ § 1 k.p. Dopóki bowiem trwa stosunek pracy, osoba posiadająca ustalone prawo do emerytury lub pobierająca to świadczenie nie przestaje być pracownikiem. Sąd Najwyższy podkreślił, że zmiana statusu prawnego posiadającego równocześnie niejako podwójny status (pracownika i emeryta) wyraża się w tym, że traci on ten status i staje się emerytem, a przy tym jest to następstwem ustania stosunku pracy, pozostającego w związku z przejściem na emeryturę. Dla tak rozumianego przejścia na emeryturę, jak wskazał Sąd Najwyższy, bez znaczenia pozostaje okoliczność nabycia uprawnień do emerytury przed nawiązaniem stosunku pracy, chyba, że pracownik już wcześniej skorzystał z uprawnień do takiej odprawy.

Sąd Najwyższy zanegował również stanowisko, iż odprawa emerytalna przysługująca na podstawie art. 92¹ § 1 k.p. ma taki sam charakter jak odprawa wypłacana aktualnie na podstawie art. 94 ustawy z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych. W tym zakresie Sąd Najwyższy wskazał, że żołnierz zawodowy nie jest pracownikiem, a odprawa przewidziana w ustawie o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych nie jest świadczeniem ze stosunku pracy, do którego prawo zostało ustanowione w art. 92¹ § 1 k.p. W konsekwencji otrzymanie odprawy przysługującej z tytułu zwolnienia ze służby wojskowej, niezależnie od charakteru tego świadczenia, nie wyłącza – na podstawie art. 92¹ § 2 k.p. – prawa do odprawy emerytalnej przysługującej pracownikowi z tytułu ustania stosunku pracy w związku z przejściem na emeryturę i związanej z tym utraty statusu pracownika.

W uzasadnieniu cytowanego wyroku podano dodatkowo, iż z przepisu tego, odczytywanego w powiązaniu z art. 75 – 79 i art. 84 ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych jasno wynika, że odprawa ta przysługiwała niezależnie od przyczyn zwolnienia ze służby (mogła być również przyznana w obniżonej wysokości w przypadku zwolnienia ze służby wskutek utraty stopnia wojskowego albo skazania na karę pozbawienia wolności (aresztu wojskowego) – art. 17 ust. 6 zdanie drugie ustawy o uposażeniu żołnierzy, a jej wysokość uzależniona była przede wszystkim od długości okresu służby (wysługi). Świadczenie to miało, zatem charakter gratyfikacji za odbytą służbę, a nie rekompensaty za utratę zatrudnienia wykonywanego w ramach stosunku służby w związku z nabyciem uprawnień do zaopatrzenia emerytalnego. Trudno również przyjąć, że przedmiotowa odprawa zmieniała swój charakter i funkcję w zależności od tego, czy po zwolnieniu ze służby wojskowej żołnierz zawodowy nabywał uprawnienia emerytalne i z nich korzystał.

Odnosząc powyższe do stanu faktycznego niniejszej sprawy wskazać należy, że w przypadku powoda zostały spełnione wszystkie przesłanki przysługiwania prawa do odprawy emerytalnej, o której mowa w art. 92¹ § 1 k.p.

Jednocześnie wskazać należy, że otrzymanie przez powoda odprawy przysługującej z tytułu zwolnienia ze służby wojskowej nie wyłączało prawa do odprawy emerytalnej na podstawie art. 92¹ § 2 k.p. W tym zakresie, Sąd Najwyższy

w uchwale z dnia 31 maja 1989 r., sygn. akt III PZP 52/88 wskazał, że odprawa pieniężna przysługuje zwolnionemu ze służby żołnierzowi zawodowemu z różnych przyczyn bez względu na to, czy przechodzi na emeryturę lub rentę inwalidzką. Jednocześnie fakt przejścia na emeryturę wojskową lub wojskową rentę inwalidzką nie ma wpływu na wysokość odprawy z tytułu zwolnienia ze służby wojskowej. (...) Odprawa pieniężna przysługująca żołnierzowi zwolnionemu ze służby odrywa się od przyczyny zaprzestania służby i nie oznacza braku przyszłej aktywności zawodowej (opubl. L.). W uzasadnieniu wyroku z dnia 11 października 2007r., Sąd Najwyższy wskazał, że pracownik pobierający emeryturę w czasie nieprzerwanie trwającego stosunku pracy przechodzi więc na emeryturę dopiero po ustaniu tego zatrudnienia. (...) Status emeryta nie dyskwalifikuje z prawa do podjęcia ponownego zatrudnienia, w tego samego, co też innego pracodawcy (sygn. akt III PK 40/07, opubl. LEX 338805).

Co równie istotne w niniejszej sprawie ani treść regulacji art. 92¹ k.p., ani treść regulacji art. 48 ust. 1 pkt 6 (...) nie stanowi, iż uprawnienie do odprawy emerytalnej jest związane wyłącznie z przejściem na emeryturę z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, co potwierdził przecież Sąd Najwyższy w uzasadnieniu cytowanego wyroku z dnia 9 grudnia 2015 r.

Z uwagi na powyższe, Sąd skonstatował, że strona pozwana była obowiązana wypłacić na rzecz powoda odprawę emerytalną.

Zgodnie z postanowieniami Ponadzakładowego Układu Zbiorowego Pracy dla (...) Wojskowych Jednostek Organizacyjnych Sfery Budżetowej, po co najmniej 35 latach pracy odprawa emerytalna należy się w wysokości sześciomiesięcznego wynagrodzenia. Średnie miesięczne wynagrodzenie powoda liczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosiło 2.891, 20 zł, a zatem należna powodowi odprawa na podstawie art. 92¹ § 1 k.p. powinna wynosić 17.347, 20 zł.

Powyższy stan faktyczny w sprawie, Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów, w tym dokumentacji znajdującej się w aktach osobowych powoda, decyzji z dnia 24 lutego 2006 r., świadectwa służby, świadectwa pracy, pisma powoda z dnia 27 marca 2018 r., odcinków płacowych za styczeń 2016 r., luty 2016 r., marzec 2016r., treści Ponadzakładowego Układu Zbiorowego Pracy dla (...) Wojskowych jednostek Organizacyjnych Sfery Budżetowej, zaświadczeniu o zarobkach liczonych jak ekwiwalent za urlop brutto, piśmie strony pozwanej z dnia 5 kwietnia 2018 r., oraz na zaświadczeniu o wysokości zarobków, albowiem żadna ze stron nie kwestionowała ich wiarygodności i autentyczności, nie budziły przy tym uzasadnionych wątpliwości ze strony Sądu.

Nadto Sąd przeprowadził dowód z przesłuchania powoda, zaś złożone przez niego zeznania obdarzył w całości walorem wiarygodności, albowiem okazały się rzeczowe, czytelne i spójne z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w toku postępowania.

Mając na względzie powyższe, Sąd orzekł jak w punkcie I sentencji wyroku i zasądził od strony pozwanej 4 (...) Bazy Logistycznej we W. na rzecz powoda kwotę 17.347, 20 zł tytułem odprawy emerytalnej wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 maja 2016 r. do dnia zapłaty.

Orzeczenie o należnych odsetkach ustawowych, Sąd oparł na treści art. 481 k.c. w zw. z art. 300 k.p., mając na uwadze, że strona pozwana była zobowiązana wypłacić na rzecz powoda żadaną kwotę najpóźniej w ostatnim dniu zatrudnienia powoda, tj. w dniu 30 kwietnia 2016 r.

W punkcie II sentencji wyroku Sąd orzekł o kosztach postępowania zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, która stanowi, iż strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Kwotę 2.700,00 zł Sąd ustalił na podstawie § 9 ust. 2 w zw. z § 2 ust. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804).

W punkcie III sentencji wyroku Sąd zaliczył koszty sądowe na rachunek Skarbu Państwa, gdyż powód, jako pracownik był zwolniony od obowiązku ich poniesienia, z mocy art. 96 ust.1 pkt. 4 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach

sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398). Od ponoszenia kosztów sądowych zwolniona była również strona pozwana.

W punkcie IV sentencji wyroku, Sąd nadał rygor natychmiastowej wykonalności na podstawie art. 477² § k.p.c, do wysokości nieprzekraczającej pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia pracownika, tj. do kwoty 2.891,20 zł.

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł jak w sentencji.